

Her İnsan Meyvesi ile Tanınır

Şeref ÇAYLI / (E) Hakim

ister fakir, ister orta halli, isterse zengin olsunlar; ana-babalar hayatlarında birçok mutluluklar yaşarlar ama en büyük mutluluğu sağlıklı olarak çocuklarının doğdukları anda yaşarlar. Bu tür mutluluklar her bir çocuğun doğumunda yaşanır. Hayatları boyunca ana ve babalar 1,2,3,4,5 ya da daha çok çocuk sahibi olabilirler. Hiç çocuk sahibi olamayan ana ve babalar da vardır. Analar hamile olduğu andan itibaren genellikle 9 ay 15 gün çocuğunu karnında taşır ve neticede günü geldiğinde de doğururlar. Sonu tarifsiz mutlulukla biten bu çileyi tarif etmek için ana olmak gerekir. Yoksa yazmakla veya sözlerle bu çile anlatılamaz. Doğum yaparken ölen birçok analar olmuştur. İş doğurmakla da bitmiyor. Bebeklikten ergenliğe

ve neticede tahsil yaptırıp iş ve eş sahibi yapana kadar ana-babanın çektikleri çile çok fazladır. Bu çileler bebeklik, çocukluk, tahsil dönemi, işe yerleştirme ve evlendirme dönemlerindeki bakım ve fedakarlık şeklinde tezahür eder. Bu çileleri ana ve babalarından sonra zamanı geldiğinde evlenen çocukları da yaşar. Bu yaşam tarzı aşağıya doğru torunlar, torunların çocukları ve onların çocukları şeklinde devam eder, gider.

İradene hakim, vicdanına tutsak ol...

Çocuklar ana-babalarına bu dünyada cenneti de, cehennemi de yaşatırlar. İyi yetişmiş ahlaklı ve dürüst çocuklar ana ve babalarına, devletine ve milletine yararlı olduklarında;

ana ve babaları çok mutlu olurlar ve bu dünyada cenneti yaşarlar.

Ana ve babalar en yüce davranışlara layıktır...

Yazılı ve görsel basının haberlerinden çocuğun anasını veya babasını veya her ikisini dövüp yaraladığını, daha da ileri giderek öldürdüğünü öğreniyoruz. Yine çocuğun uyuşturucu bağımlısı, alkolik ve kumarbaz olması ve buna benzer kötü davranış içinde bulunması ana-babaya en büyük azabı ve daha ileri söz söylemek gerekirse cehennemi yaşatmaktadır. Velhasıl evlat yerine göre ana ve babaya en büyük mutluluğu, yerine göre en büyük azabı yaşatmaktadır. Evlatların ana ve babalarına mutluluk yaşatma oranı mutsuzluğa göre daha fazladır.

Geçmişteki aile yaşamı özlemlerde kaldı...

Eskiden aileler dede ve torun şeklinde kalabalık olarak yaşardı. Şimdi ise karı-koca ve bağımsız yuva kuramamış çocuklar şeklinde diğer bir ifade ile çekirdek aile olarak yaşamaktadırlar. Eski zamanlarda ailede bakıma muhtaç hale düşmüş yaşlılar (dede, nine, ana, baba) gençler tarafından ölümlerine kadar bakılabiliyordu. Artık bunlar neredeyse bitti.

Ailede bakıma muhtaç hale düşen ana ve baba, dede ve ninelerin bakımı zora girmiştir. Oysa onlar bir zamanlar sağlıklı ve genç insanlardı. Gençlik ve orta yaşlarında çalıştıkları alanlarda katma değer yaratmışlar, ekonomik bakımdan ailelerine, devlete ve millete yararlı olmuşlardır. Ama şimdi bakıma ve yardıma muhtaç, ekonomik olarak fayda sağlamayan, toplumun sırtında yük olarak, hatta daha da ileri gidersek bugün yarın ölmesi gereken kişiler olarak görülmektedirler. Uluslararası yaşlılar kongrelerinde otoriteler yaşlılara yani bakıma muhtaç ana ve babaların, dede ve ninelerin evde bakımının en iyi yapılandırılmış yaşlılar için bakım ve huzur evlerindeki bakımdan daha iyi olduğunu belirtmektedirler.

Bu dünyada ne edersen onu bulursun...

Yatalak insana bakmak çok zor ve ağır bir iştir. Dua ediyorum hiçbir insanın başına bu tür olay gelmesin. Halk arasında öteden beri gelen bir söz vardır. Bir ana-baba beş-on evladına bakar, o beş-on evlat bir ana ve babaya bakamaz. Onun için bakıma muhtaç duruma düşersen evladım veya evlatlarım bana bakar diye çok güvenmemek gerekir.

Ölüme doğru yaklaşan bakıma muhtaç ana ve baba vs için aile

ortamında bakım çok mutluluk veren bir davranıştır. Eski zamanlardaki aile düzenlerinde bu davranış örnekleri yaşanmaktaydı. Ancak şimdiki zamanlarda çekirdek ailelerde evlatlar bu sıkıntıya katlanmamakta, bakıma muhtaç yaşlı ana veya babalarını veya her ikisini birden huzur evlerine bırakıvermektedirler. Bu da evlatları için ana-babaları kahretmekte, ömürlerini kötü olarak bitirmelerine neden olmaktadır. Evlatları için çok çile çekmiş olan ana ve babalara evlatlarının çok değer vermeleri, bakımlarını mümkünse aile içinde yapmaları gerekir. Çünkü onlar da bir gün ana ve babaları gibi olacaktır.

